

Luminous Void:

Semi Dark Room

CONTEM-
PORARY
ART
PUBLI-
CATIONS



چاپ و نشر کاربه، هنرمعاصر

info@contemporary art publication.com

www.contemporary art publication.com

publishd by

© 2015 contemporary art publications

Add | No.20, Sepand Street, Nejatollahi Street,
Karimkhan zand Street, Tehran, 1598994714 Iran
Tel | +9821 88921745

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
written permission of Contemporary Art Publications.

Curated by New Media Society & Experimental Film Society

Texts by: Studio 51, Atoosa Pour Hosseini

Photos by Rouzbeh Rashidi, Shahryar Hatami & Studio 51
Stillframes by courtesy of artists.

Trasnlations: Soheil Soheili / Shirin Mohammad / Maryam Niazadeh /
Tannaz Daneshmand / Zarvan Rouhbakhshan / Amirali Ghasemi
Edit: Zarvan Rouhbakhshan / Amirali Ghasemi

Design: New Media Atelier / Saman Khosravi

Semi- Dark Room is a group installation exhibition & performances landing at Aaran projects in the last days of Shahrivar (Mid September). It includes the installation experiences of three artists in the field of «Expanded Cinema», «Performance Art» and «Moving images installations»: Atoosa Pourhosseini, Navid Salajegheh, Bahar Samadi.

In «Semi-dark room» a limited source of light partially lightens the room. Light passes through series of intervening filters that sometimes bear images and some other times include memories within. In between, apparatus are important passages which regardless of their bright logic, are in work with alteration and manipulation to the benefit or against the perception.

The intermedial is sometimes positive of a slide, projected on a mechanical source or shadow of found photos that carry untold stories and are not capable of being decoded by us. On confronting with each of their torn edge, each mirror gain a stronger statement. This machine may be a projection device that radiate with its expanding logic becoming a mediator of flowing reflections to be spread in space between two screens.

In this stance, “Recycle” equals both salvaging and the process of conversion from an active form to a perceivable figure. Operations and actions has a great significance : Pushing, matching, projecting, suspending, clarify, soaking, coloring, washing, releasing, turning, routing and flying.

Such cleansing ritual with water prior to an eternal farewell, or a funeral in a glass coffin; a custom which is arranged not to attain peace, or forgiveness but to drag the abandoned photos into a state of limbo and to squeeze the last drops of truth from their body. The contradiction of binary roles of the performers in releasing and conquering these photos are phenomenal, like therapists on the mission to heal the soul taking it hard on wounded body; by imagining or citing the premises of a suspense in “A vapour of sound and light trapped in between two surfaces”.

Arrangements by Studio 51, in these Performance installations bravely shake what we know or believe about photos - either on paper or made of light, and redefine it all over. This is an effort to recreate a ritual which have never happened or have never taken place with such an obsession. On the other hand, Atoosa Pour Hosseini invites us to get further from a beach that its tidal waves define the vague borderline between video and space; in the end she puts two pathways in front of us : either to drown in an ever calling sinkhole or to flee and seek refuge in an outside place beyond.

Amirali Ghasemi - September 2015



Ritual of Oblivion \ Bahar Samadi & Navid Salajegheh

Performance \ Duration: 20min \ Installation: Photo Fragments, Video Footage, Video Projector,

Overhead Projector, 2 Air Blowers, Electronic Circuit, Iron, Steel

Wood, Plexiglass \ 2015

Torn apart :

What we have in front of us is a collection of photographs of an Iranian family which is torn and thrown away; A box full of tiny bits of photo pieces that are found in the corner of a sidewalk. Maybe for the person who found them, the most important feature, regardless of anonymity of the subject, is the fact that they are all torn. Maybe forgetting them was not enough and their bodies should be destroyed and undetectable - just like the creatures who are killed and were not even deserving a

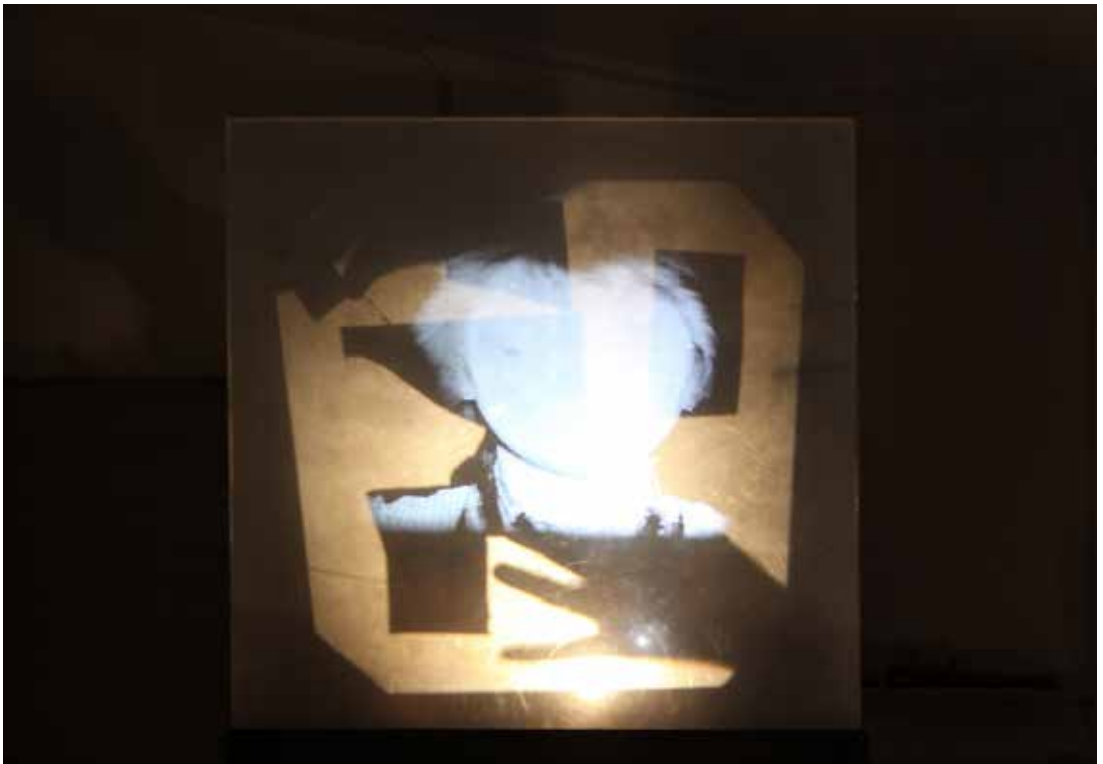
funeral ceremony.

So, in fact "The Forgetting Ceremony" is a memorial for the absent world of these photos. Their re-arrangement is actually a cinematographic act which through its process, the photographs gain a possibility to be presented, and to be vanished into the dark later on; An attempt to give life or repair them by projecting places, sounds, and small narratives that are seemingly familiar with these photos upon them.

پاره شدگی

آنچه روبه رویمان است، مجموعه‌ای از عکسهای يك خانوادہی ایرانی است که پاره و دور ریخته شده- اند؛ جعبه‌ای پر از ریزه پاره‌های عکس که در کنار پیاپی پیدا شده است. شاید مهمترین ویژگی آنها، به جز ناشناخته ماندن سوژه‌های عکس برای یابنده، این است که همگی پاره شده‌اند، گویی فراموش کردن آنها کافی نبوده و می‌باید جسم‌شان نیز نابود شده و غیر قابل شناسایی باشند، هم‌چون جاندارانی به قتل رسیده که حتی سزاوار مراسم تدفین هم نبوده‌اند.

پس «جشن فراموشی»، در واقع مراسم یادبودی برای جهان غایب این عکس‌ها است. چیدمان دوباره‌ی آنها در يك عمل سینماتوگرافیک، که طی آن برای لحظاتی امکان ظهور پیدا می‌کنند و سپس دوباره در خاموشی فرو می‌روند؛ تلاشی برای زندگی بخشیدن یا ترمیم‌شان، با دمیدن مکان‌ها، صداها و خرده روایت‌هایی که انگار با این عکسها آشنا بوده‌اند.





جشن فراموشی / استودیو ۵۱ / بهار صمدی و نوید سلاجقه

اجرا: بیست دقیقه / تکه های عکس، ویدیو، ویدیو پرو جکتور، اوورهد، دمنده هوا، مدار الکترونیکی

آهن، استیل، چوب، پلکسی / ۱۳۹۴

Déchirement \ Bahar Samadi

Photo Installation \
Dimension Variable \ 2015



پاره شدگی / بهار صمدی
چیدمان عکس /
اندازه متغیر / ۱۳۹۴

پاره شدگی / بهار صمدی
چیدمان عکس /
اندازه متغیر / ۱۳۹۴

Edges :

Everything about these photographs are ruined: The girl, the hands, the sky, the shadows and the vase on the table. In an equal way, they are all left in a multiplied oblivion. So evidently there should be nothing left to be recognized. God of the images deny their existence; It is prohibited to grasp anything alive even their paper bodies: They are torn, and this state of being torn, itself can breach the reality of all of these images and erase all of their pictorial contents.

This time, new contents are appearing on the edges of their cut. Edges that focus again on their inaccessibility. The ability to be situated in the proximity of the others, confrims the fact that this is only an undetectable piece of paper in a scattered world; The possibility to burst the tiniest flares of life in the exact moment before they get torn away. Urging a probable narrative to momentarily embrace their existence in their last struggles. This request seems much ceremonial which through it, places and subjects become concrete in the course of time; A ceremony that turn photographs real then teleport them back to their forbidden universe - like they have never been existed.



لبه‌ها

همه چیز در این عکس‌ها نابود شده است: دختر، دست‌ها، آسمان، سایه‌ها و گلدان روی میز، در برابری، به فراموشی مضاعف سپرده شده‌اند. پس قاعدتا نباید چیزی برای شناسایی وجود داشته باشد. خدای عکس‌ها وجودشان را انکار می‌کند همراه با نوعی ممنوعیت دست درازی به هر چیز زنده، حتی جسم کاغذی آنها: پاره‌گی، پس این پاره‌گی به خودی خود قادر به نقض واقعیت تمام این عکس‌هاست، پاک کردن تمام محتوای تصویری آنها.

این بار، محتوای جدید، در لبه‌های پاره‌گی آنها پدیدار می‌شود. لبه‌هایی که بار دیگر بر غیر قابل دسترس بودن آنها تأکید می‌کند. توان قرار گرفتن هر قطعه در مجاورت دیگری، با دانستن این که تنها قطعه‌ای غیر قابل تشخیص، در جهانی از هم پاشیده است؛ امکان پرتاب کردن ریزترین جرقه‌های زندگی، در لحظه‌ی قبل از پاره شدن. خواهش از روایتی محتمل، که هستی‌شان را در آخرین تکاپو برای لحظه‌ای در آغوش بگیرد. این تکاپو چنان آیینی می‌نماید، که طی آن، مکان‌ها و سوژه‌ها، بار دیگر در زمان ماده می‌گیرند، عکس‌ها را حقیقی می‌کند و سپس آنها را به جهان ممنوعه‌ی خویش باز می‌گرداند، گویی هرگز وجود نداشته‌اند.



Non Pacific Co-existence of Numbers and Days

Studio 51 (Bahar Samadi & Navid Salajegheh)

Performance Duration: 30min \

Installation: Photo Slides, Slide Projector, Recorded Dialogue, Water, Water Tank, Water Pump,
Acrylic Paint, Syringe, Aluminum, Wood, Plexiglass, Steel Cable \ 2014



Stacks of family photo-slides were bought from an unknown person. The dates and the texts reveals the fact that they contain the history of a family for over two decades: persons, places, parties, holidays ...

Maybe just a voyeuristic eye, can find a relation between these slides. Although in the absence of their actual memory, new scriptures can be playfully added to them. Then during this textual game, two separate texts are formed after a process of investigation which rapidly turn into a conversation between the artists. Re-writing of a semi-story for the unknown universe of the slides, personalizing and internalizing them creates a kind of a drama which makes us closer to our collective predestination.

But this is not enough, in a slide projection they are destined to pass through a device to be processed again and to be purified in a way: Cleansing of their bodies, when their images are personified one after another in the machine.



اجرا: سی دقیقه/ اسلاید، دستگاه نمایش اسلاید، گفتمارضبط شده، آب، مخزن و پمپ آب، رنگ آکرلیک،

سرنگ، آلومینیوم، چوب، پلکسی، کابل فلزی / ۱۳۹۳

دسته‌ای از اسلایدهای خانوادگی از ناشناسی خریداری می‌شوند. اطلاعات آنها نشان می‌دهد که شامل تقریباً دو دهه از تاریخ یک خانواده‌اند: اشخاص، مکان‌ها، مهمانی‌ها، تعطیلات و غیره. شاید تنها نگاهی چشم‌چران می‌تواند حداکثر روابط بین عناصر این اسلایدها را پیدا کند. با این همه در غیاب حافظه‌ی حقیقی آنها، شاید هر نوشتار جدیدی می‌تواند بازیگوشانه در مجاورت آنها قرار گیرد. سپس طی این بازی نوشتاری، دو متن جداگانه، پس از یک فرایند تحقیقی، در حواشی این عکس‌ها شکل می‌گیرند که به سرعت به مکالمه‌ای میان دو هنرمند بدل می‌شوند. بازنویسی یک شبه‌داستان، برای جهان ناشناخته‌ی اسلایدها، از طریق شخصی و درونی کردن آنها، به شکل‌گیری نوعی درام منجر می‌شود، تا شاید به سرگذشت همگانی ما نزدیک‌تر شوند.

اما این کافی نیست، در یک نمایش اسلاید، آنها باید برای ظهور دوباره‌شان، از نوعی دستگاه اپتیک عبور داده شوند، تا به شکلی تحت یک فرایند ظهور قرار گیرند و تظهِیر شوند. شست‌وشوی جسم‌شان؛ آن هنگام که تصویرشان، یکی از پس دیگری در دستگاه پدیدار می‌شود.

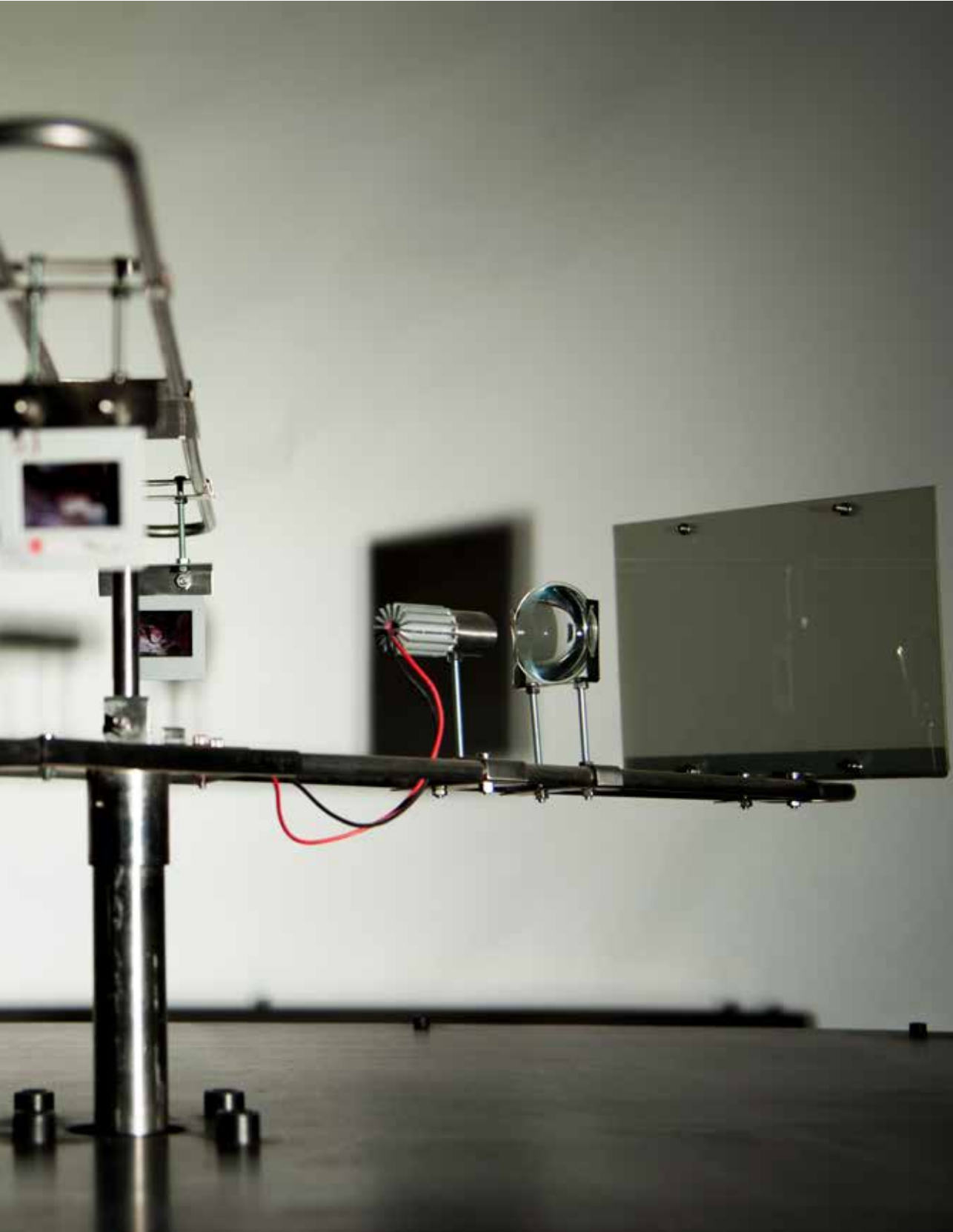


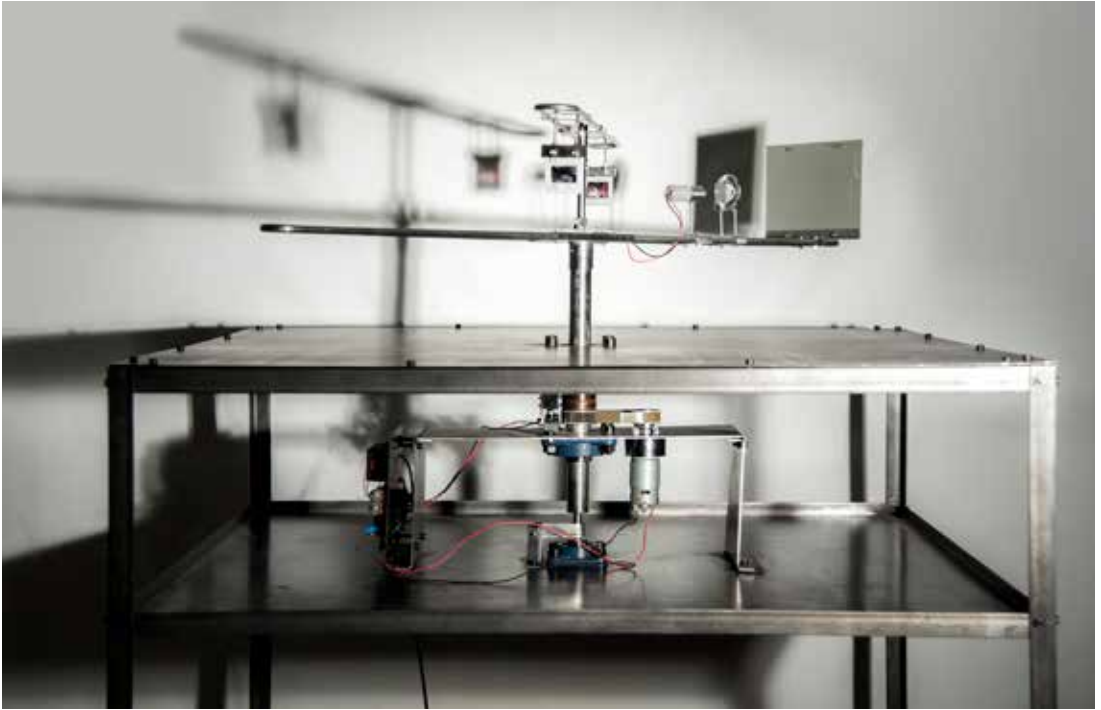
2015 \
Navid Salajegheh \

Inherited
Coincidence \ تَلّاقِي موروثِي

۱۳۹۴

نوید سلاجقه





Inherited Coincidence \ Navid Salajegheh

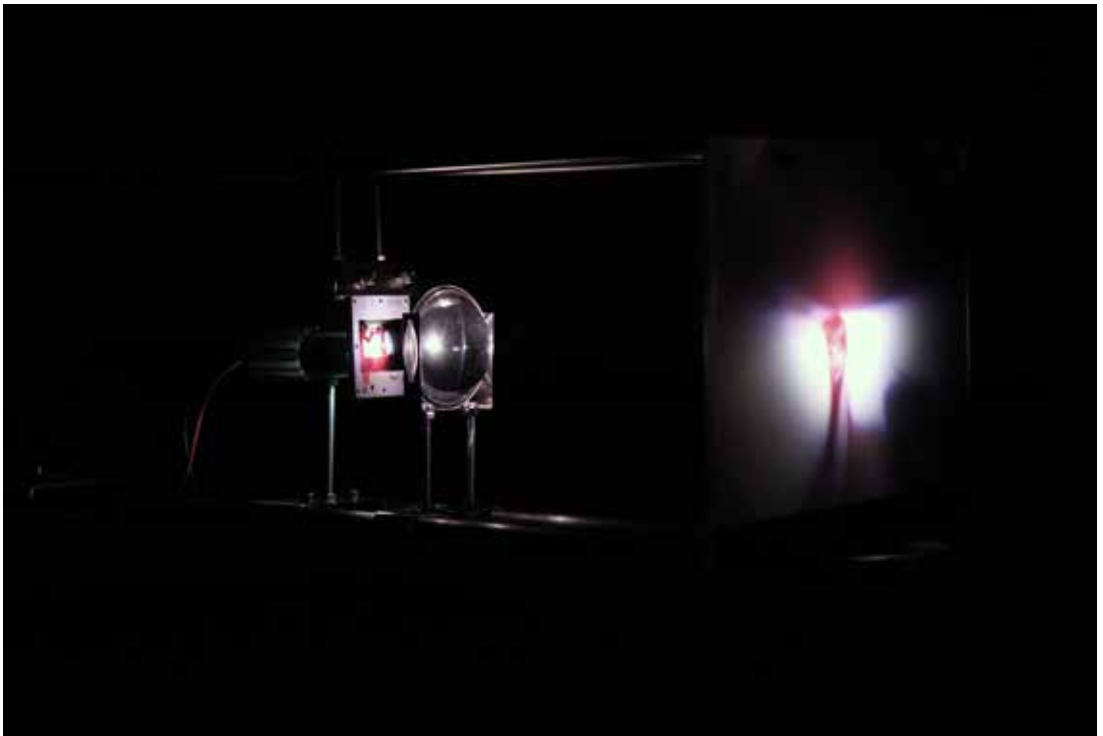
Installation \ 2 Color Slides, Lamp, Lens, Stepper Motor,
Electronic Circuit, Steel \ 2015

The circular movement through its way bestows life, while changing direction it creates a moment of life for an image; what follows is Interruption and re-navigation until it finds the other image. It gets busy with it but it releases its newly found partner. Going to the opposite direction, proves that the game will go on forever and the sense of time is concentrated in an infinite cycle, between the two.

The un-ending function of this machine, processing these two images, one after another correlates their existence together in a contradictory way. Like two adjacent frames in a film-reel that confirm the existence of the time. Maybe the zero-degree of a film become tangible only by acquiring two frames of it: one, two. one, two, one, two...

حرکتی دوار در مسیر خود جان بخشی می‌کند و تغییر مسیر می‌دهد: لحظه‌ای زندگی برای یک تصویر، انتطاع و از نو تغییر مسیر، تا تصویری دیگر بیابد و قدری به آن سرگرم شده و باز رهایش کند تا دوقلویش را دوباره باز یابد و گویی این بازی بینابین تا ابد ادامه خواهد یافت و کلیت زمان در چرخهای بی پایان میان این دو خلاصه شده است.

عمل بی پایان این ماشین، به شکل متناقضی، با ظاهر کردن این دو تصویر، یکی از پس دیگری، آنها را به هم وابسته می‌کند، مانند دو فریم مجاور در یک «بویین» که وجود زمان را در یک فیلم تضمین می‌کند. شاید درجه‌ی صفر فیلم، تنها با داشتن دو فریم تحقق یابد: یک، دو. یک، دو. دو، یک، دو...



«Studio 51»

Since 2014, experimental filmmaker Bahar Samadi and architect/ visual artist Navid Salajegheh, have been working together and ran «Studio 51». This exhibition presents their two personal projects in addition to two other collaborative projects realised in Studio 51: Ritual of Oblivion - 2015 & Non-pacific coexistence of numbers and days - 2014.

Bahar Samadi (b.1981, Tehran) is a Tehran - Paris based filmmaker. She studied Architecture at the Art Faculty of Azad University - central Tehran Iran and has graduated in Filmmaking from EICAR School in Paris, France in 2012.

In the course of filmmaking, she primarily reaches for found footages and what she has in her archive, using structural techniques like cinematic omission and narrative form diversion to rewrite the pictorial memory. Her attempt to decode the probable life of images, embarks an imaginary journey between the author and the spectator.

Her films have been shown in a number of showcases, galleries and film festivals around the world such as «Cork Film Festival» - Ireland (2014), «Fronteira - International Film Festival» - Brazil (2014), «Limerick Avant-Garde Cinema, The Royal Picture Show» - Ireland (2014), «The 10th Beijing Independent Film Festival» - China (2013), «42nd International Film Festival of Rotterdam (IFFR)» - Netherlands (2013), Chester Beatty Library - Ireland (2012) and «Iran via Video Current» in Thomas Erben Gallery - New York (2011).

www.baharsamadi.com

Navid Salajegheh (b. 1981, Tehran) is a Tehran-Paris based architect, urbanist and visual artist. He has received his MA in Architecture from the Art Faculty of Azad University - central Tehran and has graduated in "Architecture, city and urban project" from L'ecole nationale d'Architecture de Marseille, in France.

He began his professional career in 2000. His approach in generating and developing the fundamental ideas of each subject he undertakes, turns his productive artistic process into a methodical one. In his design and engineering method, he takes advantage of the context and the borderlines around it. The core of his recent work includes various complicated apparatus. By using such apparatus he tries to confronts the spectator with an eternal situation in a special time and place.

Some of his solo exhibitions are: "City in Lost Scale" / Painting Exhibition and Installation in Raf Gallery, Tehran - 2013, "Exaggerations" / Painting Exhibition in No. 13 Gallery, Tehran - 2006, "Sections" / Painting Exhibition in No. 13 Gallery, Tehran - 2005, "Transparent Images" / Performance and Installation in Asiaab Gallery, Tehran - 2004.

www.navidsalajegheh.tumblr.com

«استودیو ۵۱»

بهار صمدی (فیلمساز تجربی) و نوید سلاجقه (معمار و هنرمند تجسمی)، «استودیو ۵۱» را جهت انجام پروژه‌های مشترک خود، در سال ۱۳۹۲، راه اندازی کردند. این نمایشگاه علاوه بر دو مجموعه‌ی شخصی آنها، دو پروژه‌ی مشترک «جشن فراموشی» - ۱۳۹۴ و «همزیستی نامسالت آمیز اعداد و روزها» - ۱۳۹۳ را در بر می‌گیرد.

بهار صمدی (متولد ۱۳۶۵ - تهران) فیلمسازی مستقر در پاریس و تهران است. او کارشناسی ارشد معماری را در دانشکده‌ی هنر و معماری دانشگاه آزاد تهران، در سال ۱۳۸۵، به پایان برد و همچنین در سال ۱۳۹۱ با مدرک فیلمسازی مولف از مدرسه‌ی سینمای ایکار (EICAR)، در پاریس فارغ‌التحصیل شد. او در فیلمسازی ابتدا به سراغ تصاویر یافته شده و آنچه در آرشیو شخصی‌اش دارد، می‌رود و با استفاده از تکنیک‌های ساختاری مانند حذف سیستماتیک و واژگونی فرم روایی به بازنویسی حافظه‌ی تصاویر می‌پردازد. تلاش وی در گره‌گشایی از زندگی‌های احتمالی تصاویر، سفری خیالی را بین مؤلف و بیننده رقم می‌زند. فیلم‌های او در نمایشگاه‌ها، گالری‌ها و فستیوال‌های فیلم بین‌المللی مانند «فستیوال فیلم کرک» در ایرلند (۲۰۱۴)، «فستیوال بین‌المللی فیلم مستند و تجربی فرونتیرا» در برزیل، «فستیوال سینمای پیشرو لیمریک، نمایش تصاویر سلطنتی» در ایرلند (۲۰۱۴)، «دهمین فستیوال فیلم مستقل یکن» در چین (۲۰۱۳)، «چهلمین فستیوال فیلم روتردام» در هلند (۲۰۱۳)، کتابخانه‌ی چستربیتی در ایرلند (۲۰۱۲) و «جریان ایران از طریق ویدیو» در گالری تامس اربن نیویورک به نمایش درآمده‌اند.


نوید سلاجقه (متولد ۱۳۶۵ - تهران) معمار، شهرساز و هنرمند تجسمی مستقر در پاریس و تهران است. او کار حرفه‌ای‌اش را از سال ۱۳۸۵ شروع کرد و تحصیلات خود را در معماری و طراحی شهری در دانشکده‌ی هنر و معماری دانشگاه آزاد تهران در سال ۱۳۸۵ و در مدرسه‌ی ملی معماری ماری در فرانسه به سال ۱۳۸۷ به اتمام رسانده است.

رویکرد او در تولید و پیشبرد ایده‌ی بنیادین هر موضوع، روند تولید هنری‌اش را به صورتی روش‌مند تبدیل کرده است؛ با این همه در شیوه‌ای که در طراحی و مهندسی کارهایش دارد، همواره به شکلی از بافتار و حواشی آن بهره می‌گیرد. محوریت کارهای اخیر او را ماشین‌آلات خاصی تشکیل می‌دهند؛ او با استفاده از عملکرد نامتعارف این دستگاه‌ها تلاش می‌کند مخاطب را در زمان و مکانی ویژه، به شکلی نمادین، در برابر وضعیت ازلی قرار دهند. برخی نمایشگاه‌های انفرادی او عبارتند از: «شهر در مقیاس گمشده» نمایشگاه نقاشی و چیدمان در گالری رف - ۱۳۹۲، «بزرگ‌نمایی» نمایشگاه نقاشی در گالری ۱۳ ونک - ۱۳۸۵، «برش‌ها» نمایشگاه نقاشی در گالری ۱۳ ونک - ۱۳۸۴ و «تصاویر شفاف» اجرا و چیدمان در گالری آسیاب - ۱۳۸۳.



آتوسا پورحسینی با اندوخته‌ای از تجربیات در حوزه‌ی طراحی، نقاشی، ویدئو و مجسمه‌سازی به حوزه‌ی چیدمان ویدئو و هنر اجرا وارد شده‌است. او می‌کوشد با بررسی و انتقال درون‌مایه‌های تکرارشونده‌ی ای پیردازد که با مفاهیمی مانند مکان، تفکر، نوستالژی و رابطه‌ی خود با محیط پیرامون مربوط می‌شوند. ایده‌های او نه تنها توسط مشاهدات مسائل روزمره، بلکه تحت تأثیر خاطرات به ذهنش خطور می‌کند. آثار او فضایی بسیار شخصی را تداعی می‌کنند، فضایی بسیار غریب و مبهم که در آنها به نوستالژی و فضاهای رویاگونه توجه بسیاری شده‌است. در اغلب آثار او، برای دستیابی به حالتی معماگونه و اسرارآمیز، قالب روایی منحل می‌شود. محور اصلی جستجوی او کنکاش میان طراحی و تصویر متحرک با صداست. او از طراحی و قدرت آن به عنوان رشته‌ای با قابلیت تغییر شکل / انتقال، در قالب‌های دیگر مانند چیدمان ویدئو و هنر اجرا استفاده می‌کند. در طول پنج سال گذشته، او مشغول کاوش در حیطةی پردازش تصاویر متحرک در زمینه‌ها و شرایط متفاوت بوده‌است. با وجود این که او در ابتدا آثار خود را در قالب نمایش سنتی فیلم ارائه می‌نمود، اکنون به سوی طراحی چیدمان حرکت کرده و در حال حاضر مشغول تجربه با فضا، جنبه‌های زیباشناختی مجسمه‌سازی و قابلیت اجرا در نمایشگاه می‌باشد. آثار او در گالری‌ها، جشنواره‌ها و نمایشگاه‌های متعددی در سراسر دنیا، از سال ۱۳۸۵ در کشورهایی نظیر ایران، ایرلند، ایرلند شمالی، انگلستان، امریکا، هلند، ایتالیا، آلمان، یونان، کرواسی، برزیل و استونی به نمایش درآمده‌است.


آتوسا پورحسینی (متولد ۱۳۶۵ تهران) هنرمندی مستقر در دوبلین ایرلند است. او دارای مدرک کارشناسی ارشد هنرهای زیبا از دانشگاه ملی هنر و طراحی NCAD دوبلین در سال ۲۰۱۴، همچنین کارشناسی هنر در رشته‌ی نقاشی از دانشکده‌ی هنر و معماری دانشگاه آزاد تهران به سال ۲۰۰۷ است. او در سال ۲۰۱۳، اقامت فرهنگی در مهمان‌خانه کرک در ایرلند و هنرکده‌ی موزه‌ی آماندوسی آدامسون شهر پالیدیسکی استونی را به دست آورد و در سال ۲۰۱۵ نیز برنده‌ی جایزه‌ای مشابه برای حضور در کارگاه لیختنبرگ برلین و مرکز تایرون گوتی موناگهام ایرلند بوده‌است. همچنین انجمن‌هایی مانند فرهنگ ایرلند و شورای هنر ایرلند از فعالیت هنری او حمایت نموده‌اند.



Atoosa Pour Hosseini's practice, which includes drawing, painting, video and sculpture, has expanded more recently to embrace video installation and performance art. She attempts to convey and examine several recurring themes that relate to location, reflection, nostalgia and her relationship with her surroundings. Her ideas are triggered through observations made during everyday life, but also through memories.

Her work creates a very personal space, which is both uncanny and obscure, favouring nostalgic and dreamlike atmospheres. Her pieces usually dissolve narration in order to eventually reach an enigmatic and mysterious state.


The main subject of her research project is to investigate the relation between drawing and moving image with sound. She employs drawing and its ability to be transformed/transmitted in different mediums such as video installation and performance art. Over the past five years she has been exploring moving image processes within different settings and circumstances. While initially presenting works in the form of traditional screenings, she moved towards installations and is currently experimenting with space, sculptural aspects of aesthetics and the performativity of exhibition.

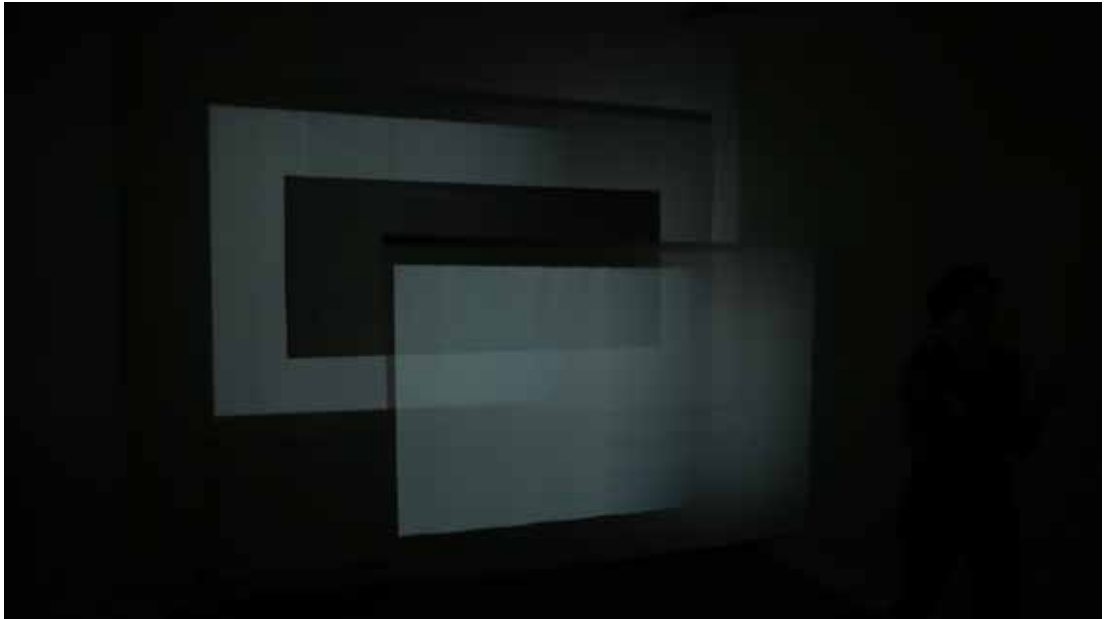


Atoosa Pour Hosseini (b. Tehran 1981) is an artist based in Dublin/ Ireland. She holds a MA in Fine Art Media from National College of Art and Design, Dublin (2014), as well as BA in Fine Art Painting at Azad University of Art and Architecture, Tehran (2007). She was awarded residency at the Guesthouse, Cork/ Ireland (2013), Amandus Adamson Studio Museum, Paldiski/ Estonia (2014), Lichtenberg Studios, Berlin/ Germany (2015), Tyrone Guthrie Centre, Monaghan/ Ireland (2015) and has received support for her practice from Culture Ireland and the Art Council of Ireland.

Her works have been shown in many galleries, festivals and showcases throughout the world such as in Iran, Ireland, Northern Ireland, England, USA, Netherlands, Italy, Germany, Greece, Croatia, Brazil and Estonia since 2002.

www.atoosapourhosseini.com





Last Phase \ Atoosa Pour Hosseini

Video Installation \ Video: 1:56 minutes (loop) \ HD \ Wood & Fabric \ Ireland \ 2014

Last Phase deals with the possibility of expanding video art into a sculptural form. When engaging with the work, one is immersed in the experience of being submerged and emerging. Revolving around the tension between these two distinct conditions the moving image is at once appearing and disappearing, solidifying and dissolving; the transitions of which ultimately apply a pressure on the space in which it is contained. By extracting sound generated through the physical act of drawing, the merging of two different experiences becomes possible, ultimately generating a third, which is both and neither. A vapour of sound and light caught between two surfaces.



فاز آخر / آتوسا پورحسینی

چیدمان ویدیو / ویدیو ۱ دقیقه و ۵۶ ثانیه تکرار شونده / اچ دی / چوب و پارچه / ایرلند / ۱۳۹۳

«فاز آخر» با امکان توسعه‌ی ویدئو به سوی کالبدی مجسمه وار سر و کار دارد. به شکلی که هنگام درگیر شدن با اثر، در بیننده تجربه‌ی غوطه‌ور شدن و بیرون آمدن را به وجود می‌آورد و حول تنش میان این دو وضعیت مجزا، تصاویر متحرک در لحظه‌ای پدیدار شده و در آنی دیگر از دید پنهان می‌شوند - جسمیت یافته و تحلیل می‌روند؛ گذاری که در نهایت فشاری را بر فضای پیرامون‌شان اعمال می‌کند. با استخراج صداهای تولید شده در فرایند فیزیکی طراحی، ادغام این دو تجربه‌ی متفاوت ممکن می‌شود و در نهایت به زاده شدن تجربه‌ای ثالث می‌انجامد که هر دو هست و هیچ‌کدام‌شان نیست؛ بخاری از جنس صدا و نور که بین دو سطح گیر کرده است.

«اتاق نیمه تاریک» در روزهای پایانی شهریور در «پروژه‌های آران» رونمایی می‌شود که تجربه‌های چیدمانی سه هنرمند در محدوده‌ی «سینمای بسیط»، «هنر اجرا» و «چیدمان تصویر متحرک» را در خود جای داده است. آتوسا پورحسینی، نوید سلاجقه و بهار صمدی.

در اتاق نیمه تاریک، منبع نوری محدود اتاق را نیمه - روشن می‌کند. نور از صافی‌های میانجی گذرانده شده که گاه حامل تصویرند و گاه خاطره‌ای از آن را در خود دارند. دستگاه‌ها در این میان، معبرهایی مبهم‌اند که با وجود منطق روشن‌شان، با تغییر و دستکاری به نفع یا علیه ادراک، در کارند.

واسطه، گاه پوزیتیو یک اسلاید است، تابانیده شده بر یک چشمه‌ی مکانیکی و یا سایه‌ی عکسهای پیدا شده‌ای که داستانهایی ناگفته‌ای را با خود حمل می‌کنند و برای ما قابل رمزگشایی نیستند. هرآینه در مواجهه با لبه‌های اخیرا پاره‌شده‌شان بیان قوی‌تری به خود می‌گیرند. ممکن است این دستگاه پروجکتوری باشد که با برهان منبسط شونده اش پرتو می‌پراکند و میانجی انعکاس‌هایی سیال می‌شود تا میان دو پرده در فضا انتشار یابند.

«بازیافت» در اینجا هم به مفهوم بازیابی و هم به معنی فرآیند بدل شدن از فرمی منفعل به شکلی قابل دریافت است. افعال و کنش‌ها در این میان از اهمیت ویژه‌ای برخوردارند: کشیدن، جور کردن، تاباندن، تعلیق، وضوح بخشیدن، خیساندن، رنگ کردن، شستن، رها سازی، دور زدن، مسیریابی و پرواز.

چنان آیین تظہیر با آب پیش از بدرودی ابدی یا مراسم خاکسپاری در تابوتی شیشه‌ای؛ رسمی که نه به منظور نیل به آرامش یا آمرزش، بلکه به قصد برزخی کردن تصاویر بی سرپرست و چلانیدن آخرین قطرات حقیقت از جسمشان صورت داده شده است. تضاد نقش دوگانه‌ی اجراگران در رها سازی و تسخیر این تصاویر مثال زدنی است، چون مددکارانی به کار شفای روح با سختگیری ویژه‌شان به کالبدی زخمی؛ با به تصویر کشیدن یا به شاهد گرفتن متعلقات یک تعلیق در «بخاری از جنس صدا و نور که بین دو سطح گیر کرده است».

فضاسازی‌های استودیو پنجاه و یک در این چیدمان - اجراها برآندند تا جسورانه هر آنچه را درباره‌ی عکس - چه از جنس نور و چه بر کاغذ - می‌شناسیم یا باور کرده‌ایم، به هم بریزند و از نو صدا کنند. این تلاش برای بازآفرینی مراسمی است که تا به حال اتفاق نیفتاده، یا چنین با وسواس به وقوع نپیوسته است.

آتوسا پورحسینی اما، ما را به دور شدن از ساحلی دعوت می‌کند که جذر و مدش، مرز نامشخص ویدیو را با فضا تعیین می‌کند و در نهایت دو راه بیشتر پیش رو نمی‌نهد: یا در ورطه‌ی مکرری که ما را می‌خواند غرق شویم یا بگریزیم و به بیرون و فراتر پناه ببریم.

امیرعلی قاسمی - شهریور نود و چهار

ACKNOWLEDGMENTS

The following catalogue is the end result of the collaboration and generous effort of various Institutions and individuals whom without their help this wouldn't be possible.

we wish to acknowledge and thank:

Experimental Film Society,

New Media Society,

Aaran Projects, Nazila Noebashari, Neda Mohammadi,

Lajevardi Collection, Ehsan Lajevardi, Sara Azad,

Darbast Platform, Mehdi Abdolkarimi, Zohreh Deldadeh,

Kooshk Residency, Tooraj Khamenehzadeh, Negin Mahsoun,

Shahryar Hatami,

Mojtaba Amini,

Mahtab Alizadeh,

and

the kind support of Hesam Atighi.



AARAN ART GALLERY



kooshk ۹۵
residency اقامت فرهنگی

خلا روشن:

اتاق نيمه تاريخ